

Abraxas, Michel de Nostredame - Mistrz z Salon

W ciszy swej, gdzie na wieży po r&oscaron; ksią Ubrany w mądrość gwiazd, odkrył los. Cokolwiek zdarzy się, tym wierniej spełni czas. Był okiem Boga, Pytaniem, kt&#oscaron;re trwa po kres, Centurie i ja po kres. Zbrodnie w nas, a na Ziemi pok&#oscaron;j Dusz, Skradzione serca złu. Pytasz mnie czy wszechświat zbawi nas, gdy słońce stopi się? Wizja spełnia się, a na niebie złoty kruk, Kiedy spojrzysz w oczy twe zniknie strach. "Cogito ergo sum" Czy wierzysz jeszcze w nas? Był okiem Boga. Pytaniem, kt&#oscaron;re trwa. M&#oscaron;j mistrz, centurie i ja. Bastiony legną w gruz. Rzekami płynie krew. Powietrza coraz mniej. Okultyzm rani mnie. Kiedyś przyjdzie jutro. Zakwitną kwiaty w naszych snach. Jak przedtem nigdy, potem nigdy tak. Jak nigdy tak.